

A vezetői befolyás forrása

Amint látjuk egy tágabb dimenziós kézdelem színtere.

Nemcsak a mindennapokban tapasztalt, sokszor emberfeletti kézdelemben kell helyt állnunk, hanem egy természetfeletti kézdelem részesei is vagyunk. Gyakran úgy érezzük, hogy a mindennapok kézdelmei is erőnk felett valók, és még nem is beszélünk arról, hogy mássokat befolyásoljunk a jóra. Lehetséges-e befolyásolni legalább a közvetlen kapcsolatunkban levőket, vagy - egy globális kultúra sodrásában - végleg elvesztjük befolyásunkat? Legtöbbször egy párnyi, jelentéktelen pontnak érezzük magunkat a mai világ formálásában. Igaz ez az egyéni életünkre, de igaz a kis közösségeinkre is.

Elizeus

Története éppen ezért hihetetlenül nagy bűrtörténet adhat nekünk. Van lehetőségünk befolyásolni a világot, függetlenül attól, hogy emberileg milyen eszközökkel rendelkezünk. Ha Isten elv egy feladatra, akkor biztosítja az eszközöket is. Isten időnként azért ad lehetetlennek tűnő feladatokat, hogy az Ő neve dicsőítse meg, ne a miénk. Elizeus erre a szolgálatra lett elhívva. Amint a keresztül nagyszerűen látható, hogy Isten képes megváltoztatni a körülöttünk lévőket, és a ránk bízott feladathoz biztosítja az eszközöket. Elizeus szolgálatát nagyszerű csodák kísérik, és a békesség prófétájaként megváltónk előképe lett.

Á

Egy beteljesült élet

Menjünk el most az Isten keresztül

Elizeus életének utolsó napjaihoz. Ahogy ott állunk a beteggyáznál, egy megdöbbentő, és talán egy kicsit igazságtalan kópet látnak. Ez az a megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, amelybe bele is halt, és lement hozzá Jós, az Izrael királya, és arcára borulván sőt az Isten mondta: "Édes atyám, Édes atyám! Izrael székerei és lovagjai!" (2Kir 13:14) III és Őve ragadtatott el, bárr volt az életben egy bukás, amikor elmenekült a Jázabel elől, és meg akart halni. Elizeus azonban 70 év teltével, hűségessé szolgálata után halálos betegségbe esett. Kicsit másként képzelnék el egy ilyen életmű végét. Ha ránk lenne bízva, máris sorsot adnánk Elizeusnak.

Isten Igéje

azonban képes helyre tenni emberi elképzeléseinket. Például apostol azt mondja: "Mert kézzel a világunk senki sem áll magán, és senki sem hal meg magán: Mert ha Istenünk, az Istenünk; ha meghalunk, az Istenünk halunk meg. Azért akarjuk, akarunk, akarunk, az Istenünk vagyunk" (Róm 14:7-8). A halál tálról fellelmetes, de Krisztus kézzel a magán tekintetünk rá. Jézus halála elvette annak fellelmetességét. Matthew Henry írja: "Ének a feje a mennyben van, nem kell fölé a lábát a sárba tenni."

Az idős

prófétáta ott fekszik a halálos ágyán. Joás, Izrael királya, meglátogatja és így kiált fel: "Édes atyám, Édes atyám! Izrael szekerei és lovagjai!" Joás felkiáltása kifejezi, hogy a prófétáta volt a nemzet legnagyobb vándorlása. Isten napjainkban ma is igaznak kell ennek lennie. Kinyezetünk jásáta és vándorlása Isten prófétái napjaink aktív jelenlététől függ. Egy más birodalom kivetetei vagyunk. Olyan üzenetet képviselünk, amely befolyásolja az emberek és nemzetek sorsát.

Ahogy Elizeus visszatekint az életre, nyugodt lehet, hogy jól elvégezte a dolgát. Egész életünk felkészülése erre a vándorlásra lenne abban a tudatban lenni, amikor odaérünk, hogy mindent megtettünk, amit el kellett végeznünk - nem életünk hiába. Elizeus életbe mutatja azt az igazságot, amit a Pálidabeszédek kinyvetésében találunk: "Az igazak ísványe pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes dőlig" (Pálid 4:18). Arra letünk elhívva, hogy befolyásunk delon tívvozzunk, nem pedig az alkonyán. Hogyan lehetséges ez olyan élettel, amely fizikai leépülésen és halálra vezet?

Elizeushoz hasonlóan áldást jelenthetünk a halálos ágyunkon is

2Kir

13:15-19-ben egy kálánás koppel találkozzunk - az ájjal-nyállal. Elizeus egy szimbolikus cselekedettel sárgeti, lelkesíti a királyt Isten ellenségeinek megsemmisítésére. Tudja, hol van az igazi ellenség, és hol kell harcolni ellene. Ő maga már nem képes kifizetni az ájt, de ott a keze az ifjú királyán. A közráttel által a felhatalmazást továbbtja. Próbálja felkészíteni a megalkuvás fiatal királyt, hogy bátran szálljon szembe az ellenséggel. A szakártelem és a királyi hatalom álmagban nem garancia az ellenség legyőzésére. A győzelem forrása máshol van elrejtve. Nem lehet fizikai erőviszonyok alapján kiszámítani a győzelmet. Bálc Salamon a kinyvetkezőt mondja: "Nincs bálc, és nincs ártelem, és nincs tanács az árr ellen. Készen áll a átközvetnek napjára; de az árr a megtartás!" (Pálid 21:30-31).

Elizeus ájra a

kezébe veteti a nyilakat. Azt parancsolja neki, hogy lövön a poros faldbe. Elizeus a lelki szemeivel látja a napot, amikor napégleges győzelmet arat. Látja Isten ellenségeinek megsemmisülését. Joás azonban nehezen akarja ájtvenni ezt a látást. Ágy áll ott előttünk, amint folszegen tartja a nyilakat, mint egy szöggyellős tődzser, aki egy áreg, szenilis ember hárbortjának próbájl eleget tenni. A tőrtetből kiderül, hogy egyáltalán nem volt lelkes a kálánás gyakorlat közben. Vajon miért nem lelkesedik? Miért nem veszi ájt a tőzet, ami még most is ott van a haldoklás prófétáta szemeiben? Ez egy valóságos háború utánsa volt. Elizeus próbálta lejtzeni a jövet. Az egyik oka az lehetett, amiért Joás nem lelkesedett, hogy egy bolondos jítáknak árezte. Tá gyermeteg egy racionálisan gondolkodás, fiatal felnőtt számára. De minden bizonnyal lehetett egy ennél is fontosabb oka a lelkesedés hiányának. Joás egyszerűen nem látott semmiféle kapcsolatot a poros faldbe kilőtt nyilak és a későbbi győzelem között.

Istennek

pontosan ez a baja az imádságainkkal. Legtöbbször erőtlenségben az imádságunk. Hacsak nem vagyunk katasztrófákban, nem hisszük, hogy a kimondott szavak bűnt is eredményeznek. Elhinni, hogy az a nehézség, amit az imádságunk mellé kerülve elmondunk Istennek, megváltoztatja a világot. Ez a legnagyobb hitbűnünk. Töretlenül vagyunk kitartani a területeinkben, mert nevelésnek tűnik, hogy az ott elmondott szavak valójában átalakítják a világot. Ezért könnyen feladjuk a hitet a próbatételek útján. Egyes imádságok gyors változást kapnak, de Isten legtöbbször csak lassan és biztosan válaszol. Tudni akarja, hogy tényleg rajta van-e a szavaink teljesen, és valójában a dicsőségére fogunk-e hinni a változással. Ezért nem szabad könnyen feladnunk. A hitetlenségünk akadályozza meg leginkább Istent a változásában. A félszavakkal való kezdeményezés kudarcra van kitéve.

Jézus a

széleslő felidőzőt a legnagyobb, a számunkra is áthidalhatatlan, kihívással. Márk evangéliuma feljegyezi Jézus népszerűsítését. Ahogy felállt szombat a zsinagógában, a hallgatók kezdték egymást kordézetni: Honnan vette ezt a bölcsességet? Ismerjük a családját, a testvéreit, tudjuk, hogy mit várhatunk Tőle. Megdöbbentő az ítélet: "Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak nehézséget gyűjtötte meg, rájuk vetve kezeit. És csodálkozik vala azoknak hitetlenségén" (Mk 6:5-6). Nem a kislétszám, a régi pápa, vagy a kemény padok voltak az akadály. Sokkal inkább a sorokból megszállt szkeptikus cinizmus volt az akadály.

A kis

elvársok korlátozzák Isten hatalmát. Jó is nem gondolja, hogy teljes győzelmet arathat, és győzelem le teljesen a száriakat. Ne mondd, hogy "lehetetlen", ha Isten azt mondta, hogy tedd meg. A gyenge vágy is korlátozza Isten hatalmát. Akart Jó is igazán harcolni? Vágyott arra, hogy Szária veszítsen? Egyáltalán nem úgy nézett ki! Jézus azt kordézte a bethesdai betegről: "Akarsz-e meggyógyulni?" "Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?" - kordézte a vakot a jerikóton. Legtöbbször azért nincs, mert nem kordéztük. A Szentlélek olyan mértékben telt be, ahogy igazán vágyunk rá.

Ha használnunk

az erőnk, akkor az nem kezdünk fog. Az újabb és újabb tapasztalatok erősítik, lelkesítik bennünket. Gedeonnak is azt mondta az Úr: Menj el ezzel a te erőddel! Jó is nem lőtte ki az egész tőrt, hanem hálom próbatételek útján abbahagyta. Ez volt a veszteség. Ha Isten adott egy tőrt nyelvésszót, mindet használnunk kell. Az ima fegyvere nem csak a sekélyes kordéseinkre áll a rendelkezésünkre. Sőt nem is arra adatott, hanem, hogy hegyeket mozgassunk vele. Azért, hogy kordézzük Istent, lehetőséget adjunk Istennek, hogy hatalmas dolgokat tehessen letevéseinkben és mások letevéseiben, a világ letevéseiben. Tanuljunk meg kordéni és kitartani a kordéseinkben. Ne adjuk fel hálom próbatételek útján. Valaki azt mondta: "Az ima nem csupán része a munkának, az ima a munkánk... a tőrt ennek a tisztogatása." Amikor legkisebb azt mondd: "Már csak imádkozni tudok", gondoldj arra - ez a lehetőségek kezdete, nem pedig a vége!

Elizeushoz hasonlóan ÁjldÁjst hagyhatunk magunk utÁjn, amikor elmegyÁ¼nk

â€žAzutÁjn meghalt Elizeus, Ás eltemettÁk. A moÁjbita portyÁjzÁ³ csapatok pedig az orszÁjgba tÁrték a kÁvetkező esztendőben. Ás tÁrtÁnt, hogy egy embert temettek, Ás mikor meglÁttÁk a csapatokat, gyorsan odatettÁk azt az embert az Elizeus sÁ-rjÁjba; de a mint odajutott Ás hozzájÁrt az Elizeus tetemeihez, meglevenedett Ás lÁjbaira Ájllott." (2Kir 13:20-21)

Elizeus

ÁletadÁ³ szolgálata nem fejezödÁtt be a halÁjÁjval. Ahogy egy Áv mÁlva a csontjai mellÁ prÁbÁjltak helyezni valakit, Áletre kelt. KÁ¼lÁnÁs, egyedÁ¼lÁjllÁ³ tÁrtÁnt. CsupÁjn egy szemÁly Ált ezen a fÁldÁjn, akivel ez megtÁrtÁnt. MÁjtÁ evangÁliuma feljegyz, hogy JÁzus Krisztus halÁjkor a sÁ-rok megnyÁltak Ás sok elhunyt szent feltÁjmadt. CsupÁjn Elizeus kivÁjtsÁjga volt, hogy ebben is a MegvÁjtÁ³ elökÁpe legyen.Á

Meg vagyok

gyözödv, hogy ez az eset mÁjst is elmond nekÁ¼nk. ArrÁ³ is beszÁl, hogy Elizeus ÁletadÁ³ szolgálata nem fejezödÁtt be a halÁjÁjval. Mivel megszentelt Áletet Ált, mÁg halÁjla utÁjn is ÁjldÁjsos befolyÁssal volt az emberekre. Nem a kÁzÁpkori ereklyetisztelet megalapozÁjra van feljegyezve ez az eset, mint ahogy azok az esetek sem, amikor JÁzus, PÁter vagy PÁj ruhÁjÁnak ÁrintÁse gyÁgyulÁjst hozott. Hanem hangosan beszÁl arrÁ³, hogy bÁj a prÁrÁta meghalt, de Akit kÁpviselt, az Ál. Áol az Ásr, Ás Ó az ÁædvÁzÁ-tól JoÁs sÁ-rÁjja nem egy valÁ³sÁjgos vesztesÁgnek szÁlt, hanem a saját hitelensÁgÁnek. Isten nyilvánvalÁ³vÁj tette, hogy Elizeus halÁjla utÁjn is van hatalma a kÁrÁ¼lmÁnyek megvÁjtoztatÁjra, a kÁzbelÁpÁsre, a helyreÁjllÁ-tÁjra. Sajnos ezt akkor sem fogadta mindenki hittel Ás lelkesedÁssel.

Isten ma is

Ál! KÁpes arra, hogy az Ájtadott Álet gyÁ¼mÁlcseit messze tovÁjbbnyÁjtsa szolgálj ÁletÁnÁl. Rousseau, Darwin, Nietzsche vagy Marx ÁrÁksÁge is tÁlÁlte a maga korÁjt - Ás megfertöztÁk a vilÁjgot istentagadÁ³ lÁjzadÁjsuk hamis rendszerÁvel. A JelenÁsek kÁnyÁben azonban JÁzus Krisztus Ágy tesz bizonyÁjgot magÁjra³: â€žNe fÁlj; Án vagyok az Első Ás Ás az Álő: pedig halott valÁk, Ás Á-me Álek ÁrÁkkÁjn ÁrÁkkÁ Ámen, Ás nÁjlam vannak a pokolnak Ás a halÁjnak kulcsai" (Jel 1:18). Ahogy Elizeus Á¼zenete Ás szolgálata nem halt meg vele, Ágy ÁttÁrőink szolgálata, Á-rÁjsai ma is ÁjldÁjsos befolyÁjst Árasztanak a vilÁjgra. Ágy Isten mai szolgáljnak befolyÁjja, amelyet nem maguktÁ³, hanem JÁzus KrisztustÁ³ kÁzvetÁ-tenek, szintÁn ÁrÁkkÁrvÁnyű eredmÁnyt szerezhet.

VegyÁ¼k

pÁldÁjnak Elizeus ÁletÁt Ás halÁjÁj! MÁj lett-e a vilÁj azÁrt, mert megszÁ¼lettÁl? MegvÁjtoztak-e a dolgok kÁrÁ¼lÁjtted, mert semmi sem volt fontosabb Isten akaratÁjnÁj? A vilÁj nagy ÁjllamfÁrfiai, filozÁ³fusi rÁg letűntek, de JÁzus Krisztus ma is Ál. Ó az Első Ás az UtolsÁ³. Azt mondja, hogy nÁjla van a hatalom az Álet Ás a halÁj felett. NÁjla van a hatalom az ÁrÁk Álet felett! Ha Álő

kapcsolatban vagyunk Krisztussal és Szentlelke bennünkkel, akkor akár mi is lehetünk benne, hogy Isten áldozatát. Bár lennünk ennek az üzenetnek, hiteles képviselői, hogy amikor Jézus Krisztus hamarosan megjelenik az ég felhőiben, mi is csatlakozhassunk Elizeushoz és minden szentekhez, birtokba véve csodálatos ajándékainkat Jézustól. Ez a reményünk, ezért vagyunk Krisztus követői.

Á

Á

Dr. Szilvási András